

gaar Regjeringens Forslag ud, og dette ville vi derfor helst vedtage, thi vi tro da, at Sagen har den korteste Vej til den praktiske Udførelse. Jeg erkjender imidlertid, at ogsaa dette Mindretal, for hvilket det ærede Medlem for Leire fører Ordet, lader Udstillingsfonden bestaa, og dersom man vilde give denne Tanke den Form, at den kunde siges at blive praktisk gennemførlig, nuvel, saa vilde jeg ogsaa kunne finde mig i at gaa den Vej. Den har sine Ulemper, som det ærede Medlem for Odder (Winther) meget rigtig bemærkede, men den har ogsaa sine Fordele; og der er en Fordel, som jeg gjerne vil henlede Opmærksomhed paa, navnlig over for det ærede Medlem, som har været Aktor i Rigsretssagen, nemlig, at man ved at vælge den Vej, vælter alle mulige Overstridelser bort fra Statens Ryg og over paa Udstillingsfonden. Hvorledes det vilde gaa, hvis det var den ærede Kirkeminister, der paa Statens Betøfning skulde opføre denne Bygning, og den saa kom til at koste 500,001 Kr., er mig ikke ganske klart. Det vilde være en Overstridelse, som kunde udsætte ham for de største Ubehageligheder. Det kommer imidlertid an paa Stemmningen, paa Lustningen til den Tid. Men vist er det, at man ved at lade Udstillingsfonden selv opføre Bygningen, frigjør Staten for al Risiko i den Retning. Jeg er vis paa, at den ærede Kultusminister vil passe paa, men Arkitekter ere ofte et farligt Folkeskærd at have med at gjøre, og sikker paa dem er man aldrig; derfor er det en Fordel, at Udstillingsfonden og ikke Statskassen kommer til at bære en eventuel Overstridelse, ogsaa af den Grund, at Kunstnerne, Arkitekterne inklusive, vilde være ulige varommere med at paaføre deres hjære Barn, Udstillingsfonden, Udgifter, end de vilde være lige overfor den dem temmelig fremmede og noget fjendtligge Statskasse. De Herrer tale stærkt om deres Beloville og Barme for Kunsten. Her er nu en Leilighed, hvor de praktisk kunne lægge den for Dagen. Det Offer, der kræves af dem, er i det Væsentlige ikke stort. Det staar ingenslunde i Forhold til, hvad vi i de senere Aar have ydet paa mange Omraader til Samfundsinteresser, der væsentlig ikke staa høiere end Kunsten. Vi vilde ved at gaa ind paa dette Lovforslag enten i den Skikkelse, det har, eller dog i en saadan Skikkelse, at det endnu i denne Samling kan komme ud som endelig Lov, give Noget, der er mere værd end Ord, nemlig Handling; og jeg ønsker af mit ganske Hjerte, at Folkethinget maatte kunne række Kunstnerne og Kunsten Haanden ved at slutte sig til Sagen paa en saadan praktisk Maade. Det ærede Medlem for Odder (Winther) bebudede, hvad jeg ikke var ganske ubekendt med, at han havde stillet sit Forslag nærmest i den Tanke at tage det tilbage. Jeg haaber dog imidlertid, at han ikke vil gjøre det. Jeg vil stemme for dette Uendringsforslag, og forsaavidt det vedtages, vil

jeg stemme for det Uendringsforslag, der er andefalet af det ærede Medlem for Leire (Holtstein-Leireborg). Skulde det derimod blive forkastet, agter jeg at stemme imod alle de Uendringsforslag, der overhovedet gaa ud paa at give noget Andet end Regjeringens Forslag; men var det muligt at opnaa et Flertal for det Forslag, som det ærede Medlem for Odder har stillet, tror jeg, at det var en praktisk Vej til Sagens Løsning. Kunstakademiet vilde da ligesom dets Nabo, Theatret, have Opfordring til at række det ærede Medlem en velfortjent Borgerkrands.

Bajer: Det Uendringsforslag, jeg har til ladt mig at stille, har ikke videre finantziel Betydning. Jeg skal begynde med at gjøre opmærksom derpaa, forbi den ærede Ordfører har lagt en saa overordentlig stor Vægt paa Sagens finantzielle Side. Jeg synes nu i Grunden ikke, det er nødvendigt at gjøre det, thi hvis vi tage den Maalestok, som vi kende godt, fordi den er meget drøftet her i Thinget, de sex store Kanoner, saa se vi, at det Høieste, der her er Tale om, ikke engang bliver saa Meget som en eneste af dem, og det forekommer mig dog, at Rigsdagen kunde offere Noget paa et saadant Formaal som dette. Det kunde jo se ud, som om mit Forslag havde nogen finantziel Betydning, da det gjælder om at faae udtalt i selve Lovforslaget, at der skal være et Lokale for Kvindeskole; men jeg skal i saa Henseende gjøre opmærksom paa de Tegninger, der ledsage Regjeringens Forslag, og hvoraf man ser, at de Lokaler, der skulle bruges til Kvindeskole tillige have en anden Bestemmelse. Jeg tror desuden, at det er muligt at gjøre Undervisningen fælles i høiere Grad, end det er paatænt, saaledes, at der kun behøvedes et meget lille Lokale til Kvindeskolen. Undervisningen kan være fælles i mange Henseender, hvor man ikke har tænkt sig det. Jeg har i sin Tid haft Leilighed til at gennemgaa de Brevvekslinger, der ere førte mellem Kunstakademiet her og en hel Del fremmede lignende Akademier, og som gav Oplysning om, paa hvilke forskjellige Maader Mænds og Kvinders Undervisning der blev drevet, og der viste sig de største Forskjelligheder, idet man paa nogle Steder gif til den ene Udsæthed og paa nogle Steder til den anden. Jeg har faaet det Indtryk, at man her snarere vilde have Tilbøjelighed til at være, hvad jeg vil kalde for Inerpet, end det Modsatte. Jeg tror virkelig ikke, at der behøves saa stort et Lokale. Jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, at jeg tror ikke, det er nødvendigt her, af Hensyn til Sædeligheden, at gjøre en saa streng Adskillelse. Der er, som man vil vide, en Forening, som netop har Sædeligheden til Formaal, hvor et af de Spørgsmaal, man for Diebliffet der drøfter, er det, om Skolen skal have fælles Undervisning for begge Kjøen eller ikke, og jeg tror, at man mere